

[Socialministeren.]

blive flyttet fra det ene fag til det andet, man er ikke selv herre over, om man vil på skovarbejde om vinteren, eller hvad det end måtte være for en beskæftigelse man henvises til, og det er jo noget meget centralt, for i en sådan situation kan en offentlig arbejdsformidling langt bedre styre tingene end i de tilfælde, vi står over for, og det er bl. a. også en af årsagerne til, at vi må til at se på vort eget system.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Chr. Madsen, at jeg tror ikke, det vil være rigtigt i øjeblikket at vedtage det forslag om forhøjede understøttelsessatser, som er stillet af det ærede medlem. Forslaget vil koste 20 mill. kr. mere end regeringsforslaget, og det er for staten eller det offentlige 8,1 mill. kr. mere, og man ved jo, at man drøfter på alle andre leder, hvordan vi skal prøve på, om vi kan undgå nye udgifter. Endvidere vil det for kasserne koste 11,9 mill. kr., og det bliver ganske overvejende Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, som kommer til at betale disse 11,9 mill. kr. Det betyder igen, at vi formentlig ikke vil kunne pålægge den pågældende kasse denne udgift, uden at kassen må gennemføre kontingentforhøjelser, og kontingentet i det fag er jo ret stort i forvejen; det burde det ærede medlem Chr. Madsen nok tænke på.

Det ærede medlem hr. Asger Jensen nævnedes særlig de problemer, der var med administrationsudgifterne. Ved 1958-loven fik vi det ordnet således, at kasserne selv skal udrede alle administrationsudgifterne. De kan ikke komme til nogen offentlig myndighed og udbede sig refusion hverken helt, halvt eller delvis for administrationsudgifterne. De skal betale dem selv, og det betyder, at de naturligt er interesseret i at holde deres administrationsudgifter så langt nede, som de nu engang kan.

Yderligere har kasserne foruden at være organ for forsikringen også den funktion at være organ for anvisningsmyndighederne, og de deltager sammen med arbejdsgiverne i en ret betydelig arbejdsanvisning. Dertil kommer endelig, at hvis man regner sine administrationsudgifter ud i en tid, hvor der er en meget, meget lav arbejdsløshed, vil disse blive forholdsvis store; man kan imidlertid ikke likvidere et forsikrings-

apparat, bare fordi det i øjeblikket er ret bekosteligt. Jeg ved ikke, om nogen har tænkt den tanke, at hvis der ikke havde været ildebrand et stykke tid, så skulle man ophæve alt, hvad der hedder administrationsudgifter ved brandforsikringen. Det går da vist ikke. Man skal sikre sig, at man har en baggrund for det arbejde, man er sat til at udføre.

Må jeg sige et par bemærkninger om de ændringsforslag, som partiet venstre og det konservative folkeparti har stillet. Ændringsforslagene nr. 1 og 2 drejer sig om betingelserne og principperne for anerkendelse af nye arbejdsløshedskasser. Efter den gældende ordning er det som bekendt principielt således, at enhver arbejdsløshedskasse har ret til at få offentlig anerkendelse og også den dermed forbundne støtte fra det offentlige, når den opfylder de almindelige forskrifter for en arbejdsløshedskasse. Efter lovens § 7, stk. 1, 2. punktum, gælder der kun den begrænsning heri, at ministeren i overensstemmelse med indstillingen fra arbejdsnævnet kan nægte anerkendelse af en ny fagligt eller stedligt begrænset kasse, såfremt der for vedkommende faglige eller stedlige område allerede findes en anerkendt arbejdsløshedskasse. Det er altså denne begrænsning, som udvalgets mindretal nu foreslår ophævet.

Da forslagsstillerne ved flere lejligheder har foretaget angreb på denne spærregel og spørgsmålet gang på gang har været til debat i det høje ting, skal jeg indskrænke mig til på ny at fastslå, at en ophævelse af bestemmelsen må befrygtes at medføre oprettelse af talrige mindre kasser. Det er jo klart, at persongrupper, som ikke mener at have nogen særlig ledighedsrisiko, har en væsentlig økonomisk interesse i at få oprettet en særlig kasse. En sådan udvikling ville imidlertid være en forflygtigelse af hele forsikringsprincippet, som arbejdsløshedsloven er bygget op på, og som naturligt går ud på, at de gode liv må være med til at betale for de mindre gode, og det er hovedpunktet i den sag.

Jeg vil gerne føje til, at reglerne i § 7 ikke bør benyttes til i ethvert tilfælde at gå imod anerkendelse af nye kasser. Den ansvarlige minister må naturligvis lægge overordentlig stor vægt på den indstilling, som kommer fra arbejdsnævnet, og hvis